

สี่พันตร

บทที่ 28

แม้การลงจอดจะกระแทกกระทั้นแตกต่างจากการควบคุมโดยนักบินมืออาชีพ เรียกเสียงอุทานตระหนกตกใจเสียขวัญจากผู้โดยสารที่ถูกกดดันให้ตั้งเครียดถึงที่สุดมาเป็นเวลานานนับตั้งแต่รับรู้ว่าจะต้องลงจอดกะทันหัน แต่ที่สุดแล้วเครื่องบินก็จอดสนิท แม้จะผิดทิศผิดทางไปบ้าง มีเสียงปรบมือดังยาวนาน เสียงร้องให้ปีติและเสียงหัวเราะยินดี

ทุกคนลึงโลดที่ผ่านความตายมาได้

ทิพย์กระซิบถามว่า “ชลัมภูช่วยบังคับเครื่องบินใช่ไหมคะ”

ลอร์ซ สันหน้า กระซิบตอบขริ่มๆ “ชลัมภู ถูกยิงบาดเจ็บ”

ทิพย์ใจหายวูบ “เขาเป็นยังไงบ้างคะ”

“ตอนนี้เขาหมดสติแต่ปลอดภัย กระสุนไม่ได้ถูกที่สำคัญ เขากระโดดเข้าไปเป็นคนแรก ยอมเอาตัวรับลูกปืนไว้ มันทำให้เราจัดการต่อได้ง่าย”

เธอขยับตัวอย่างร้อนใจ “ฉันต้องไปดูเขา”

“ไม่ได้ครับ มีนักข่าวอยู่ที่นั่นหลายคน คนที่เคยวิ่งตามถ่ายรูปคุณทิพย์ที่ศูนย์การค้าที่โดนระเบิดจำเราได้และคงไม่ยอมหยุดแค่นี้แน่ๆ ถึงยังไง ชลัมภูก็หมดสติไม่รู้สีกตัว ตอนนี้คุณต้องปล่อยให้คนอื่นดูแลครับ ท่านนายพลจะสั่งให้แพทย์พยาบาลและเจ้าหน้าที่ดูแลอย่างดีและส่งเขากลับโศภสโดยเร็ว”

ทิพย์รู้ว่านอกจากปัญหาที่อาจเกิดจากนายนักข่าวคนเดิมแล้ว หากเธอถูกถ่ายรูป และกลายเป็นข่าว ในฐานะ “น้องสาว” ของวีรบุรุษผู้กล้า รูปลักษณะของเธอคงเรียกความสนใจจากผู้คนไม่ใช่น้อย แล้วปัญหาก็จะตามมาอีกมากมาย

นายร้อยเอกหนุ่มปลดเข็มขัดนิรภัย ลุกขึ้นยืน

“มีเจ้าหน้าที่บาดเจ็บหลายคนผมจึงต้องไปช่วยดูแลท่านผู้ใหญ่ คุณทิพย์เกาะกลุ่มไว้ให้ดีผมจะได้ตามหาเจอ”

“ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกคะ ยังไงๆ ก็ฝากดูแล... พี่ชายฉันด้วย”

“เขาจะได้รับการปฏิบัติอย่างดีครับ”

ทิพย์มองตามเหมือนจะฝากความหวังใจไปยังคนที่ถูกกล่าวถึง..

ท่าอากาศยานนองเบน มีขนาดเล็กและล้าสมัย การสู้รบภายในที่ยืดเยื้อเรื้อรังหลายปี ทำให้ลองปรี่กลายเป็นประเทศปิด ไม่มีการจัดสร้าง สาธารณูปโภคพื้นฐานที่จำเป็นรองรับการพัฒนาสู่ความเจริญ สนามบินเล็กๆ ขาดความสะดวกสบาย รถพยาบาลและรถดับเพลิงที่วิ่งตามกันมา มีรูปลักษณะล้าสมัย เป็นนานกว่าบันไดชั่วคราว จะถูกนำมาเทียบกับประตูเครื่อง ถ่ายเทผู้โดยสารลง เพื่อที่จะปล่อยให้ตากฝนที่ยังคงตกพร่าๆ รอขึ้นรถลำเลียงไปส่งยังตัวอาคารเก่าๆ ขนาดใหญ่ซึ่งใช้เป็นที่พัก

เมื่อคนกลุ่มหลังๆ มาถึงตัวอาคารท่าอากาศยาน กลุ่มของท่านนายกรัฐมนตรีซึ่งมาถึงก่อน และได้หยุดพูดคุยกับผู้โดยสารอื่นๆ อยู่พักหนึ่ง ได้เดินทางไปยังที่พักเรียบร้อยแล้ว คนที่เหลืออยู่ บางคนวุ่นวายกับการใช้โทรศัพท์พกพาออกเล่าเรื่องราวกับคนทางไกล นักข่าวที่เดินทางมาด้วย เริ่มสัมภาษณ์ทุกคนที่เห็นว่ามีค่าสำคัญและถ่ายรูปไม่หยุด

ทิพย์คอยหลบ โชคดีที่ไม่มีใครให้ความสนใจเธอซึ่งดูคล้ายหญิงสาวที่ไร้ค่าสำคัญ นอกจากนายนักข่าวคนนั้นซึ่งพอกลุ่มบุคคลสำคัญค่อยๆ ทอยจากไปเขาก็หันมามองหาเธอ

ลอร์ซ กลับมาแจ้งกับกลุ่มนาฏศิลป์ว่า

“ท่านผู้ใหญ่ไปถึงที่พักกันหมดแล้ว แต่พวกเราต้องรอให้เขาจัดที่พักอื่น เรามาอย่างฉุกเฉินหุ้กทำให้ทางนี้เตรียมการไม่ทัน”

ครูพรถามว่า “เราจะกลับกรุงเทพหรือว่าไปกันต่อคะผู้กอง”

“ต้องกลับกรุงเทพ ก่อนแล้วค่อยเดินทางกันใหม่ครับ เมื่อครูนี้ท่านนายกได้ให้สัมภาษณ์นักข่าวไปแล้วว่ายังไงๆ มิซชันนี้ก็จะไม่ล้มเลิก แม้จะมีเหตุการณ์นี้มาทำให้ต้องเปลี่ยนแปลงบ้างก็ตามครับ”

“แม้แต่การแสดงจากไทยก็ไม่ล้มเลิกหรือคะ” ครูเฉลียวถาม

“ไม่ว่าจะยังไง เราก็ต้องไปแสดงครับ กำหนดการของทางนั้น

วางไว้แล้ว ท่านนายกฯ เองก็ต้องการให้พวกเราแสดงความเข้มแข็งไม่หวั่นไหวให้ประเทศอื่นที่จะมาร่วมในงานได้เห็นด้วย”

ชูลีทำตากลับกับเพื่อนๆ เหมือนจะเป็นลมเสียให้ได้

“แปลว่าเราต้องกลับไปนั่งเครื่องบินจากกรุงเทพอีกครั้งหรือ”

“โธ่เอ๊ย เรื่องแบบนี้คงไม่เกิดขึ้นทุกวันหรอกน่าชูลี ทำเป็นตาขาวไปได้” พิสมัยทำเสียง

“แล้วเธอไม่กลัวเธอ” ชูลีชี้หน้า “อย่าเถียงนะว่าเมื่อกี้เธอไม่ได้ร้องไห้”

“ทุกคนก็ร้องกันทั้งนั้นแหละ” อภิรดีรื้อนตัว มองทิพย์ไม่สนิทด้วยความรู้สึกว้าวาบอับอาย

“ฉันไม่ได้ร้อง” วัลภาพูดยิ้มๆ

“แน่ละ เธอเหมือนผู้หญิงซะเมื่อไหร่ ฉันยกให้เธอไว้คนหนึ่ง”

“ทิพย์ก็ไม่ได้ร้อง” อุษาเถียงบ้าง

ทิพย์ดึงมือเพื่อน “ไม่เอานะ”

ครูทั้งสองหันมามองเธอ สายตาของครูพรบอกความแปลกใจสาวน้อยคนนี้ แม้ในยามวิกฤติก็ไม่ตื่นตระหนกตกใจอ่อนแอเช่นหญิงสาวเยาว์วัยคนอื่นๆ ทำที่เธอดูแตกต่างจากคนทั่วไปอย่างเห็นได้ชัด แม้จะพยายามทำตัวให้กลมกลืนอยู่ในกลุ่มก็ตาม

ครูพร ไม่แน่ใจเสียแล้ว ว่าหญิงสาวอ่อนเยาว์ที่ผุดผ่องพริ้มเพราผู้นี้จะเป็นเพียง “เมียน้อย” ของท่านนายพล

...ท่านผู้ใหญ่ฝากฝังมา คุณต้องดูแลเขาให้ดี ไม่อย่างนั้นจะเดือดร้อนกันหมด... คำสั่งเน้นหนักบีบบังคับกดดันให้ครูพรมองในทางลบ เธอหงุดหงิดอารมณ์เสียที่รายการแสดงที่จัดเตรียมไว้อย่างดีต้องถูกเปลี่ยนเพียงเพราะท่านนายพลต้องการพาภรรยาน้อยไปร่วมงานสำคัญระดับประเทศ

ในเวลาต่อมา เธอกลับดีใจที่มีทิพย์อยู่ในรายการด้วย นาฏศิลป์โสฬสที่ทิพย์แสดงให้ดูนั้น ทั้งงดงามทั้งดูต้นชวนตื่นใจ ยิ่งรู้จักกันนานเธอผู้นี้ก็ยิ่งฝากฝังความน่าชื่นชมไว้ ขณะนี้ครูพรยิ่งรู้สึกว่าหญิงสาวที่เธอนึกดูแคลนเมินหน้าหน้าในวันแรกๆ กลับกลายเป็นคล้ายดวงแก้วในกลุ่มหญิงสาวที่เธอดูแล

มีแสงไฟแฟลช สว่างวูบ ทิพย์ยกมือขึ้นปิดป้อง

“คุณชื่อทิพย์ใช่ไหม”

คนอื่นๆ หันมามอง แสงแฟลช น้ำเสียงและท่าทีของชายคนนี้เรียกให้ نگاهคนอื่น ๆ สนใจล้อมวงเข้ามาบ้าง

“บอกได้ไหมว่าทำไมพวกเขาถึงต้องการตัวคุณที่ห้องวีไอพี...”

คุณเป็นอะไรกับผู้ชายตัวโตๆ ที่สู้กับผู้ก่อการร้ายจนบาดเจ็บ... ผมเคยเห็นคุณด้วยกันมาก่อนใช่ไหม”

ทิพย์หันหลังกล้องถ่ายรูปขณะที่ลอร์ช ปราดเข้าบังเธอไว้

“อะไรกันครับ พวกคุณจะมาสนใจอะไร สาวๆ พวกนี้เป็นแค่นาฏศิลป์ที่จะไปแสดงในงานสถาปนาฯ เท่านั้น”

“ผู้หญิงคนนี้เป็นใคร”

“คนไหนครับ”

“คนที่ชื่อทิพย์ ทำไมเธอถึงถูกเรียกให้ไปที่ห้องวีไอพีครับ”

“คงเป็นเรื่องผิดพลาดอะไรสักอย่าง คุณก็รู้ว่าเที่ยวบินนี้มีคนชื่อทิพย์ตั้งหลายคน”

“ไม่ผิดหรอก ทิพย์คนนี้แหละ ใครๆ ก็รู้ว่าเขาเป็นคนสำคัญ” อภิรดีพูดเสียงดัง ทำให้กลุ่มนักข่าวหันขวับไปหาเธอทันที

“สำคัญยังไงครับ”

“เขาเป็นคนของท่านผู้ใหญ่ ส่งตรงมาจากต่างประเทศทีละละ” แสงเดือนผสมผสาน

ทิพย์สีหน้าเผือดอยู่ข้างหลังลอร์ช ชายหนุ่มพูดกร้าวๆ

“พวกคุณไปหาข่าวที่น่าสนใจกว่านี้ดีกว่า คุณผู้หญิงเหล่านี้ อยู่ในความดูแลของผม เธอเหนื่อยควรจะไปพักผ่อน หวังว่าคุณทุกคนคงจะเข้าใจและให้ความร่วมมือนะคะ”

“ตอบคำถามของเราก่อนซิครับ”

ลอร์ชสีหน้าเข้ม แต่ยังรักษาความสุภาพ “ไม่มีใครอยากให้ข่าวแล้ว ทุกคนเหนื่อยมากพอแล้ว โปรดให้ความร่วมมือด้วยครับ”

“ท่านนายกฯ ยังตอบคำถามของพวกเราทุกข้อ แล้วทำไมคุณทิพย์จะตอบเราบ้างไม่ได้”

“เธอเหนื่อยมากครับ โปรดเห็นใจด้วย”

“คุณทิพย์ครับ... คุณกับเราเหนื่อย” เสียงเรียกยังดังไม่หยุด

ใครคนหนึ่งแทรกเข้ามา มืออ่อนๆ เอื้อมมาดึงข้อมือหญิงสาว เป็นนายร้อยเอกจากหัดดินซึ่งสังเกตการณ์อยู่นานแล้ว

ทิพย์ไหวตัวด้วยความยินดีที่ได้เห็นชายหนุ่มอีกครั้ง เธอไม่มีเวลาจะทักถามนอกจากสาวเท้าก้าวตามแรงจูงใจโดยมีอุษาเกาะติด ครุพรและวัลภาช่วยกันนำขาไว้ ได้ยินเสียงอภิรดีดังแว่ว

“คุยกับฉันก็ได้ ฉันจะตอบคำถามพวกคุณเอง”

มือแข็งแรงที่จับข้อมือ ทำให้เธอรู้สึกอุ่นใจจนลืมความไว้นื้อถืดตัว เธอส่งเสียงถาม

“คุณเป็นคนขับเครื่องบินจริง ๆ หรือคะ”

ดวงตาคมเข้มที่หันมามองมิได้วาววับจับผิดดังเคย ทว่าเต็มไปด้วยความอนุเคราะห์ห่วงใย เขาไม่ตอบ พาเธอมาแทรกกลุ่มคนที่กำลังทยอยขึ้นรถโดยสารขนาดเล็กซึ่งใกล้จะเต็ม เขาพูดกับเจ้าหน้าที่ดูแลแล้วทางก็ถูกแหวกให้เธอซึ่งไม่สบายใจเลยที่ได้รับสิทธิพิเศษเช่นนั้น

เขามองตาเธอ เสียงทุ้มๆ เครื่องขีมิกำลังขับกำลัง “เกาะกลุ่มไว้ให้ดี เมื่อเครื่องบินลำใหม่มารับก็ตามกันกลับมาอย่าหายไปไหน”

ประตูบานเล็กถูกปิด ร่างสูงถอยไปยืนมองอยู่ในกลุ่มคนที่เหลือ ทิพย์ได้แต่หันมามองขณะที่รถค่อยๆ แล่นไต่เขยยกเหมือนอ่อนแรงห่างออกไป.....

คนอื่นๆ ตามมาถึงในเวลาต่อมา ที่พักเป็นหอพักนักเรียนมัธยม ซึ่งถูกสั่งปิดชั่วคราว เนื่องจากฝ่ายตรงข้ามเข้ามาโจมตีใกล้ตัวเมืองหลวง โชคดีที่มีการแบ่งพื้นที่ระหว่างผู้ชายและผู้หญิง ทิพย์จึงไม่ถูกรบกวน จากพวกนักข่าวที่พอมาถึงก็ถามหาตัวเธอ เพราะพอเขาจะเข้ามา ยังเขตพักของพวกเขาผู้หญิงก็ถูกกีดกันไว้

สัมภาระที่ติดอยู่ในเครื่องบิน ทำให้คนที่อาบน้ำสระผมเสร็จ ได้แต่แต่งชุดเดิม ต่างจับจองเตียงนอนว่างเปล่าที่เรียงกันเป็นแถว เสียงพูดคุยกันถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาดังแว่ว ทิพย์เอนตัวนอน บนเตียงด้านในที่สุดของห้อง อุษา ตัวสั่นลงนอนเบียดเธอทุกๆ ที่เป็นเตียงนักเรียนสำหรับนอนคนเดียว

“ฉันกลัวจริงๆ นะทิพย์”

เธอปลอบว่า “ฉันก็กลัวจะ อุษา”

เธอรู้สึกสะเทือนใจเมื่อนึกถึงพี่เลี้ยงสูงวัยที่เคยกอดให้เธอนอน... ตัวพี่อุษาสั่นเพราะพิษไข้และความหนาวเย็นในถ้ำ... ร่างที่ร้อนรุ่มนั้น ยังเอื้อความอบอุ่นให้แก่เธอจนถึงวันสุดท้าย.....

น้ำตาเธอไหลลวบ เธอรีบปาดทิ้งก่อนที่เพื่อนจะทันเห็น

ครุพรมีท่าทีดีใจที่เห็นเธอ มีอุษานอนซุกอย่างขวิญเสียไม่หาย อภิรดีและแสงเดือน ส่งเสียงหัวเราะขบขัน

“โอ้โฮ อะไรกันนี่....”

“ขวิญเอ๋ยขวิญมา ยังกลัวอยู่อีกหรืออุษา ทำยังกับเด็ก ๆ เลยนะเธอสองคนนี่”

ทิพย์ลุกขึ้นนั่งพลอยให้อุษาลุกตามแต่ยังเกาะไม่ห่าง

“ทุกคนมากันหมดแล้วหรือคะครุ”

ครุพรพยักหน้า อภิรดีเฝ้าว่า

“ถามยังกับเป็นห่วง แต่ที่แท้ก็หนีเอาตัวรอดมาก่อน”

“ถึงยังไงทิพย์ก็ไม่เอาตัวรอดด้วยการเอาชื่อเพื่อนไปอ้างหรอก” อุษาเถียงอย่างอดรันทนไม่ได้

“ไม่เอาน่า” ทิพย์บีบมืออีกฝ่าย

ครุพรรีบปราม “แล้วจะมาทะเลาะกันทำไม... อภิรดี จะไปไหนก็ไปสิ เติงนอนเยอะแยะ เลือกลักเตียงจะได้พักผ่อนกัน”

สองสาวจูงกันเดินกลับไปโดยดี

ครุพรหันมามองอย่างห่วงใย “เธอสองคนสบายดีนะ”

“ค่ะ ขอบคุณค่ะครุ แล้วครูล่ะคะ” เธอตอบก่อนจะยื้อนถามอาหาร ครุพรรู้สึกวาทาที่ของเธอผู้นี้ช่างแตกต่างจากสาวน้อยคนอื่นๆ

...เธอเป็นใครกัน... ครุสาวใหญ่อยากจะถามออกมา

“ครูสบายดี... เธอ... ต้องการอะไรหรือเปล่า ถ้ามีอะไรละก็

บอกครูได้เลยนะ”

“ขอบพระคุณที่เป็นห่วงค่ะ”

ครูพรเลยเลือกเตียงถัดไป “ครูจะนอนตรงนี้ก็แล้วกัน”

เจ้าหน้าที่ห้องถึง ถูกส่งมาดูแลจัดเตรียมอาหาร ขณะเดียวกัน นั้น ก็มีคนมาแจ้งว่า เจ้าเอกถึงไกรสรและท่านนายกรัฐมนตรีจะมาร่วมรับประทานอาหารด้วย ทุกคนตื่นเต้นดีใจ แต่สาวใหญ่นักธุรกิจทั้งหลายพากันพิมพ์อย่างเป็นกังวล

“ตายจริง แล้วเราจะต้องแต่งชุดเดิมนี้นะหรือ”

“ใครมีเครื่องสำอางบ้าง เอามาแบ่งกันใช้หน่อยสิ ของฉันอยู่ในกระเป๋าเดินทางทั้งหมดเลย”

ครูเฉลียวกระซิบถามครูพรว่า

“ฉันหิ้วกระเป๋าเครื่องสำอางสำหรับแต่งหน้านาฏศิลป์มาด้วย เปิดบริการเสริมสวยซะเลยดีไหม”

“ประเดี๋ยวถ้าของถูกหยิบหายไปคนละทิศละทางแล้วเราจะใช้อะไรกันล่ะ”

“แหม ไม่หายหรอกน่า ฉันจะดูแลเอง”

“อย่าเลย”

“เถอะน่า จะได้ถือโอกาสทำความรู้จักกันไปด้วย คนสวยๆ สำคัญๆ ทั้งนั้นเลย”

ครูพรไม่อยากที่จะเถียงกับเพื่อนในเวลานี้เลยได้แต่เงียบ

ครูเฉลียวกลายเป็นจุดรวมความสนใจไปจริงๆ เธอถูกห้อมล้อมด้วยกลุ่มสตรีชั้นแนวหน้า เมื่อเปลี่ยนตัวเองเป็นช่างเสริมสวยซึ่งเป็นที่ต้องการที่สุดในเวลานั้น มีเสียงพูดคุยเรียกหาครูเฉลียวไม่ได้ขาด โดยต่างก็เอาใจเธออย่างที่เราปรารถนาเป็นที่สุด

ทิพย์แกล้งทำเป็นหลับเมื่อทุกคนเรียกกันให้ตามไปยังห้องซึ่งจัดเป็นที่รับรองเพื่อทานอาหารร่วมกับท่านผู้ใหญ่ กลัวว่าจะถูกพวกนักข่าวรุมล้อมถ่ายรูปอีก อุษาเตรียมตัวเสร็จแล้วก็ลงมาเรียก

“ทิพย์ เขาจะไปทานอาหารกันแล้ว”

“อุษาไปเถอะ ฉันไม่หิว อยากจะนอนพักมากกว่า”

“แต่ทุกคนจะไปกันหมดนะ เธอจะอยู่คนเดียวได้ยังไง”

“ฉันอยู่เป็นเพื่อนทิพย์ก็ได้” วัลภารับอาสา

ทิพย์พูดว่า “ไปกันเถอะไม่ต้องเป็นห่วงฉันหรอก”

“อุษาไปเถอะ” วัลภายืนยัน

อุษาเดินตามกลุ่มออกไปโดยดี เธอยังอ่อนเยาว์จึงพอใจเลือกที่จะได้พบปะผู้คนและทานอาหารแทนที่จะนอนเงียบหิวโหยอยู่ในห้องที่มีแต่เตียงนอนเรียงเป็นแถวๆ แห่งนี้

“วัลภา ก็ไปเถอะไม่ต้องเป็นห่วงฉันหรอก เธอคงหิว ไม่รู้ว่าหลังจากนี้แล้วอีกเมื่อไหร่ถึงจะได้ทานอาหารอีก”

“ไม่เป็นไร อีกสักครู่ฉันจะย่องลงไปดูว่าเขามีอะไรเลี้ยงบ้าง แล้วแบ่งขึ้นมาทานกับเธอที่นี้ดีไหม”

ทิพย์เลยได้แต่ยิ้ม ชวนคุยให้เพื่อนผ่อนคลาย

“เธอเก่งมากเลยวัลภา ฉันเห็นเธอกระโจนใส่เจ้าพวกนั้นยังกับนางเอกหนังบู๊นั่นะ”

วัลภาหัวเราะ “ก็ฉันมีแต่พี่น้องผู้ชาย ฉันเป็นลูกสาวคนเดียวก็เลยไม่ค่อยเหมือนผู้หญิงเท่าไร”

“แล้วเธอมาเป็นสาวนาฏศิลป์ได้ยังไง”

“เส้นมั่ง แบบเดียวกับเธอนั่นแหละ”

ทิพย์นั่งไปเมื่อนึกถึงท่าที่วัลภาหมอบนั่งเกาะอยู่กับที่นั่งของนายร้อยเอกจากหัตถ์ดินเหนือนานบนเครื่องบิน เธอเคยเห็นคนทั้งสองพูดกันที่บ้านราชวดี แต่ท่าที่ดูไม่คล้ายหญิงสาวกับชายหนุ่มที่เพิ่งรู้จักกันเลย จะว่าทั้งสองพึงใจกันก็ไม่ใช่ แล้วมันยังงัยกันเล่า

มีคำถามมากมายในดวงตาของเธอ วัลภาทำเป็นไม่สนใจ แกล้งฮัมเพลงก่อนจะหันไปล้มตัวลงนอน.....